De verhuizing

"Jessey! Breng nou toch eens die verhuisdoos!" riep moeder Pia.

"Jaha!" riep Jessey terug.

Jeetje. Het kon niet gekker worden! Jessey trok de verhuisdoos de hal op.

"Broer, kan je me helpen?" vroeg Jessey aan zijn oudste broer.

"Denk je soms dat ik ook niks te doen heb?" vroeg zijn broer geïrriteerd. Jessey keek hem boos aan.

"Deze is te zwaar voor mij!"

"Dan moet je meer sporten!" zei zijn broer.

"Doe niet zo flauw, Noah. Je snapt toch dat die doos te zwaar is voor hem? Hij is nog maar twaalf!" zei zijn tweede oudste broer Lauro. Noah zuchtte.

"Ja, sorry, hoor. Maar mam werkt me op mijn zenuwen."

"Jessey!"

"Ik kom toch, mama?" Jessey zuchtte diep. Noah tilde de doos op en liep ermee naar beneden. Jessey liep zijn kamer in. Maar nu was het zijn kamer niet meer. Nu was het gewoon een lelijke, lege kamer. Jessey keek uit het raam. Het huis van de achterburen stond er gewoon nog bij als daarvoor. Het was misschien wel beter dat ze hier uit dit dorp gingen. Jessey had gehoord dat er in het dorp veel mensen waren met een criminele achtergrond, of drugs gebruikten. Of dat waar was, wist Jessey niet. Maar hij begreep nu wel waarom hij vroeger nooit buiten mocht spelen als het donker was. Verder hadden ze al vaak last gehad van de achterburen, met hun feesten. Jessey had nog geen idee hoe het nieuwe huis was. Jessey zuchtte diep. De twee katten en twee honden van hen waren al in het nieuwe huis. Vandaag had oom Nylas met neef Nardo ze gebracht. Jessey was blij als hij ze weer zag. Vader Renzo en moeder Pia hadden het hele huis opgeknapt en alles stond er al. Behalve de verhuisdozen met spullen…Jessey pakte de laatste doos van zijn kamer en liep ermee naar beneden. "Eindelijk. Was dat alles?" vroeg moeder Pia.

"Ja, mama."

"Fijn. Zet maar in de verhuiswagen."

Jessey pakte een doos en liep naar de verhuiswagen. Zijn vader Renzo stond al te wachten. "Ah, geef maar lieverd."

"Papa, ik vind het niet leuk," zei Jessey. Vader Renzo keek hem aan.

"Wat niet, schatje?"

"Nou, alles. Mama dringt me steeds op en Noah doet vervelend."

"Niks van aantrekken, Jessey. Iedereen is gestrest. Kom, help mij maar. Dat kan ik wel gebruiken." Jessey klom de wagen in en liep naar achteren. Hij schoof de dozen die zijn vader neerzette, naar achter. Jessey keek op. Lauro kwam naast vader Renzo staan.

"Dit was de laatste."

"Top! Haal je broertjes maar. En Noah natuurlijk." Lauro moest lachen en liep weg. Jessey sprong de wagen uit. Waar waren zijn jongste broers Sergey en Gian? Gian is de jongste broer. Jessey zuchtte diep. Hij liep naar het huis. Gian en Sergey stonden in de tuin. Gian keek op.

"Ha broertje! Ook wat drinken?"

Jessey knikte. "Is goed." Gian gaf hem een pakje met limonade. Jessey zuchtte diep.

"Is er wat?" vroeg Sergey.

"Natuurlijk! Al die stress. Ik vind het niet meer leuk! Ik ben echt helemaal kapot!"

"Echt? Waar dan? Je staat toch nog? Ik zie nergens wonden, hoor!" zei Sergey.

"Sergey! Dat is niet grappig!" zei Jessey. Gian keek Sergey aan en schudde zijn hoofd. "Kom. Je wilt niet nog meer chaos creëren. Ik zie inderdaad dat je moe bent, Jessey. Wij allemaal." Jessey zuchtte. Vader Renzo kwam aanlopen.

"Dag jongens. Waar zijn de grote jongens?" vroeg hij. Jessey haalde zijn schouders op.

"Ik wil naar Peblo en Pientje," zei hij. Peblo en Pientje zijn hun honden. Het zijn alle twee Dalmatiërs. Het zijn broer en zus. Jessey speelt graag met ze.

"Jessey, ben je benieuwd naar je nieuwe kamer?" vroeg Sergey. Jessey keek hem aan.

"Nee, meer naar de omgeving. Papa had gezegd dat het daar geweldig is en dat ik het naar mijn zin ga hebben."

Sergey knikte. "Dat kan. Maar ook niet."

"Sergey! Hou je mond!" Jessey liep boos weg. Hij liep naar binnen en

sloeg de deur dicht. Noah keek hem aan.

"Uitkijken, onweer op komst!" riep hij.

"Nee, echt waar?!" riep moeder Pia terug.

"Nee, tuurlijk niet, mam! Jessey is boos!"

"Ja, hou toch eens op met je stomme grapjes, Noah!" Noah keek Jessey aan.

"Waarom zo boos?" vroeg hij.

"Gewoon! Jullie doen allemaal stom!" Noah keek hem aan.

"Wat is stom?"

"Die domme vragen die je stelt! En elke keer je stomme grapjes!" Noah keek hem aan en lachte.

"Ja, ik mag me toch ook vermaken?" Vader Renzo kwam achter Jessey staan.

"Noah, iedereen is moe en gestrest. Dus stop er nou maar mee. En Jessey is wel de jongste. Hij heeft vier grote broers die boven hem staan. Kom op, Noah."

"Ja ja. Het is al goed. Kom dan, Jessey."

"Wat?"

"Op mijn schoot."

"Nee, ik wil naar Peblo en Pientje!" Noah zuchtte.

"Nog even wachten, Jessey."

"Ik wil niet meer wachten! Ik wil nu!" Noah stond op en liep de kamer uit. Jessey pakte zijn vader vast.

"Iedereen doet onaardig, papa!"

"Ik weet het, lieverd. Kom. Help mij maar een beetje en vermijd je broers maar even." Jessey liep achter zijn vader aan. Hij hielp zijn vader met opruimen en schoonmaken.

"Zo, we kunnen vertrekken," zei vader Renzo. Moeder Pia knikte.

"Ja. Kom, Jessey." Jessey liep achter zijn ouders aan. Hij keek nog even achterom.

"Dag huis. Bedankt voor de mooie tijden. Je blijft in mijn herinneringen. Dag, lief huis." Jessey stapte de auto in en keek naar het huis. Het huis zag er verlaten en oud uit nu. De auto kwam in beweging. Jessey zuchtte diep.

"Jess, kijk."

Jessey keek op. Gian gaf hem een koekje. Jessey pakte het. Hij at het op. Gian was de broer waar Jessey de beste band mee had. Noah, Lauro en Sergey trokken met elkaar op. Jessey sloot zich liever bij Gian aan. Gian was rustig en lief. Natuurlijk was hij ook weleens druk of vervelend. Maar Jessey was dat zelf ook weleens. Jessey gaapte.